

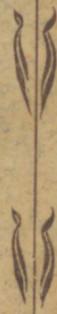
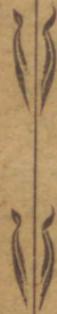
A
Szopós Kisdéd
Anyai Nevei.

*Néhai Dugonics András 1898-iki név-
napja emlékeül.*

Írta: Szabó Mihály,

*nyug. szegedi képezdei igazgató, okleveles
mérnök, a Dugonics-Társaság r. tagja.*

Várnay L. Szeged
1898.

A52055

A

Szopós Kisdéd

Anyai Nevei.

*Néhai Dugonics András 1898-iki névnapja
emlékeül.*

Írta: Szabó Mihály,

*nyug. szegedi képezdei igazgató, okleveles mérnök, a Dugonics-
Társaság r. tagja.*

*Szegeden,
Várnay L. könyvnyomdája.
1898.*

A 52055

Előszó.

A Magy. Tud. Akadémiának f. évi október 31-iki ülésén Jókai Mór ily czimű felolvasást tartott: Mik voltak a magyarok ezer év előtt? E kérdésre, mint mondja, a magyarság *őskorának nyelvére, szokásaira* vonatkozó széles tanulmányokat tett, s ezeknek eredménye alapján a felolvasás címkérdésére a következőket állítja: A magyarok ezer év előtt is magyarok voltak, *mások nem is lehettek*; továbbá a magyarok nyelve is mindig magyar volt, mely épen úgy magában állott, mint maga a magyar, amely magában állott ezer évvel ezelőtt is. Végre a magyarok istenéről is megemlékezik e szókkal: A magyarok istene nem engedte, hogy ismétlődjék újra a hazában a hun nemzet katasztrófái, melyet világhódító diadalai után, az egymással versengő Etele-fiak testvérharca semmisített meg. Az istenkéz letörölte mind a négynek nevét a történelem lapjairól. Adott helyettök egy ötödiket, akit már e haza földje csókolt meg születésekor s választott számára rokonvérből való társat.

A felolvasás idézett állításaiból hiányzanak az okok, melyek alapján ezen állításokat megokoltaknak tekinthetné minden mívelt magyar ember. Ugyanis ezen állításokat olvasva, önként e kérdések merülnek fel eszünkben: miért voltak a magyarok, röviden a magyar

már ezer év előtt is magyar? miért volt a magyar nyelv ezer év előtt is magyar? Ha e kérdésekre magától a felolvasótól hallották volna a kielégítő feleleteket, kénytelenek lettek volna a hallgatók ilykép felkiáltani: ez már okos beszéd, okos szó. Ellenben a megokolások nélkül a hallgatók egyre várják az említett állításokra a megnyugtató feleletet, kielégítő választ. Ugy voltam csekély magam is Jókainak idézett felolvasása olvasásakor, s később — egy kis gondolkozó után — eszembe jutott a szeged-alsóvárosi, mai népies néven paprikavárosi asszony által férje elnevezésére használt *maga* szó, mely név alatt a család apját érti, melynek ily jelentését a *ked, kend, maga* tájszók története című nyelvtanulmányomban megállapítám szittyai nyelvtani, mai európai görög szóval *logikai* szótörvények alapján. Ám ha a *maga* szittyai szó, akkor az ebből származott *magyar* név is szittyai szó, melynek jelentését szintén szittyanyelvtani alapon állapíthatni meg. Erre a mai magyar nyelvtudósok nem gondoltak azon okból, mert ők nem értik a szittyanyelvtant. melynek egyik főtvénye eként szól: *minden szó kétféle dolgot jelent* és pedig *első rendben* azon dolgot, melynek jelentését a benne gyökfejtés által megállapítható gyökökből ismerhetni meg, *másod rendben* pedig azon dolgot, mely a szóban szereplő gyökök által megismert dologhoz hasonló. Ezt szittyai nyelvtani törvényül elfogadva, mivel a *magyar* szóban e két gyökszó szerepel: *magy* és *ar*, tehát e gyökök ismert jelentéseiből állapítható meg a *magyar* szó jelentése. A *magy* gyökszó a mai magyar nyelvben semmit sem jelent és pedig azért, mert a benne előforduló *y* hang a mai magyar nyelvtan szerint csak a *g, l, n* mássalhangzók lágyítására szolgáló segéd jelentés nélküli hang *s* így a vele kap-

csolatos gy kettős mássalhangzó is csak lágy g mássalhangzót jelent. E szerint a *magy* gyökszó is csak ezt jelentené: lágyan kiejtett *mag*. Ám az Árpádkori írott nyelvemlékek tanúsága szerint az *y* hang azt jelenti, a mit a görög nyelvben az *i* hangzó, mely a mai magyar szókban *i* magánhangzó jelentésében szerepel. E szerint a *magy* szó helyesen ily alakban volna kiírható: *magi*. Ezek megállapítása után a magyar szó első tője eredetileg ez: *magi* s a vele kapcsolatos *ar* tő, vagyis helyesen *szótörzs* jelentése volna még megállapítandó, hogy az egész magyar szó jelentését megismerhessük. Nos a magyar nyelvben manapság az *ar* gyök jelentése ismeretlen, ám szittyanyelvtani alapon a benne előforduló *a* önhangzó jelentése ez: *férfi, férj*, a vele kapcsolatos *r* mássalhangzó jelentése pedig ez: élettárs, életpár; ezek szerint az *ar* gyökszó ezt jelenti: férfi és életpárja, vagy mai ismert szóalakokkal kifejezve: *férfi és nő, apa és anya*; de jelenti a férfi és nő társasúiasából származó gyermekeket, fiukat és leányokat, röviden emberi nemzedéket, nemzetséget, ivadékot is.

Ezekben megvilágítám a *magiar* szittyia szónak a bennök szereplő gyökök ismert jelentéseiből ily jelentését: a *magiar* összetett szittyiaszó jelenti a *mag* törzsből származó férfi és az *ar* törzsből származó nő, mint *emberpár* nemzetét, nemzetségét. Ebből pedig azon kérdésre: *mik voltak a magyarok ősei?* ily felelet adható: a magyarok ősei a *mag* törzs és *ar* törzs, szóval emberpár nemzetsége, nemzete, származéka, röviden: a szittyia *mag* és *ar* törzsek származéka, ivadéka, nemzete, nemzetisége. Ebben ki van fejezve a magyar nép, nemzet, nemzetség eredete: miről Marczaly Henrik azt állítja, hogy a magyarok a *gog* és *magog* törzseknek származéka, ivadéka, faja, nemzése, nemzete, szülőtte, nem-

zetsége volt. Ám az imént mondottakból az bizonyul be, hogy a magyarok nem a *gog* és *magog* törzseknek, hanem a *mag* és *ar* keleti szittyia *rokon törzsek* ivadéka, nemzése, nemzedéke, nemzetsége *vala*, mi a *magiar* szóban szereplő *magi* és *ar* szók jelentéseiből kiderül. És mivel a fajnak nyelve a faj férfi neve s a magyar faj férfi nyelve, mivel szittyia férfinak nem lehetett más, mint szittyia nyelv, tehát a *magiar* nemzet nyelve sem lehetett más, mint szittyia nyelv, vagy szittyia-magyar nyelv. Ezekben megvilágítám Jókai Mórnak azon állítása tarthatlanságát, hogy a magyarok vagy a magyar nemzet *nyelve is mindig magyar vala*, mert helyesen e felelet eként volna kifejezhető: a magyar nemzet nyelve szittyia nyelv *vala*, mely nyelv ma is él a *nép ajkain*, mint ezt a *ked, kend*, maga szittyia szók is igazolják.

Hátra van még a Jókai felolvasásában használt „magyarok *isteue*“ jelentésének megállapítása. Ezt azonban e tanulmányom végén, mint befejező szóban leszek bátor szittyia nyelvtani alapon megfejteti.

Ám a következő fejezetben szereplő *sziv, lélek* szittyia szók megérthetésére szükséges *vala* az előszó-ban előforduló *magiar* szittyia szó jelentését *szittyia* nyelvtani alapon megállapítani.

A szopós kiseded anyai nevei.)*

Látogatóban járt a fiatal piarista-tanár alsóvárosi szülőinél. Épen kicsikéjét fürösztötte menyecske-huga, kinek e ténykedésnél segédkezett öreganyja is, kézhez készítvén neki kis unokája pólyáját és üngöcskéjét is. Előkerült ezalatt a menyecske ura is a munkából, kivel az említett családtagok jelenlétében ily érdekes beszélgetésbe ereszkedett kicsikéje magasztalásában: Nézze kend csak kis apjukom, édös lelköm, a picike, parányi teremtést, a kis öszömadtát, mint nyúl a kis üngöcskéje után, hogy hamarabb készen lehessen az öltözködéssel! — Mikor a kis menyecske férje szopós kisededének ezen okos voltát magasztalni hallá feleségétől, apai büszkeséggel e szókra fakadt: No már eszös kis lélok e parányi teremtés, még csak az

*) A f. évben már egy százada mulik annak, hogy Dugonics András művei először megjelentek.

hiányzik benne, hogy nem érti a beszédünkei! . . .

Nem érti-e? kérdi a fiatal menyecske urától. Érti biz az; hát nézze kend csak, hogy hallgat szómra, mikor fürösztés után öltöztetni kezdem őt. Ezzel gagyogva hozzá ilyképen beszélgetett: Tartsad szépen kacsóidat, hadd dugom őket üngöcskédbe, gingócskádba, hogy szebb légy, mint a cicuska, melynek nincs oly csecse ruhája, mint neked, kicsikém! E dédelgető beszéd alatt úgy néz a szopós kicsike anyja ajkaira, mintha valóban értené a hozzá intézett édelgő szókat. S midőn ezen öltöztetéssel készen volt az anya, mintegy jutalmul hallgatásának, melléhez öleli kicsikéjét, ki mohón kap a csecshez, melytől csak akkor válik el, midőn egészen kiszitta abból édes tartalmát, s ezután csendesen álomba szenderült.

Ekkor ismételve férjéhez fordul s csendesen odasúgja neki: hát nem érti az édes picike a beszédet? mi? Tagadhatja-e kend? édös gazdám? Ilykép bizonyítja a fiatal menyecske kis szopósának beszédbeli értelmes voltát, okos eszét férjének, ki édes mosolylyal hagyja oda fiacskáját és boldogan megy dolgára; menyecskeje pedig lát az ebéd után a tűzhelyhez.

Amint azonban a kicsikéjének a fürösztés utáni szoptatás alkalmával kapott édes anyai

tej kis böndőjéből elfogyott, elkezd bőcsőjében mozogni, majd pedig rini; erre hozzásiet az anya, s először ringatással, majd karon dúcolgatással iparkodik lecsöndésíteni őt. E közben előjő a napá is, kinek aggódva panaszkodik picikéje rivása miatt. Nincs annak semmi baja, vigasztalja őt napá, bontsd ki csak őt pólyájából, majd meglátod, miért sir fiacskád? E tanácsra kibontja a picike pólyáját, mely csupa lucsok volt. Ezt látva aztán a menyecske, összecsapja mosolyogva kezeit, s így kiált fel: *Csudálom, mért sirt a szivem, hát nyakig hugyos a lelkem!* . . .

A menyecske piarista testvére, ki eddig néma szemlélője vala az érintett családi jelenetnek, hugához e kérdést koczkáztatja: „Mond meg csak édösöm: miért nevezed te, meg általán az alsóvárosi rokonság a szopós kisdedet *szivnek, léleknek*? hiszen én is, meg a többi magyar nyelv tudósok is a *sziv* szó alatt azon piczi, *örökké mozgó husdarabot* értjük, mely a bélünkben a tápanyagokból készült *élő vért* beszija és azt a sziv erei által egész testünkbe kiárasztja, kilöki s ez által folyton élteti azt.

No erre én — édös bátyám — felelni nem tudok, csak azt tudom édös anyámtól, öreganyámtól és a napamasszonytól is, hogy a szopós kisdednek ezek a nevei: *sziv, lélek*. — Biz úgy van az, kis sógorkám, mondá erre a

mönyecske napa: úgy tanultuk mi anyák azt öregeinktől; hogy azok kitől tanulták, azt ők nem mondák, mert bizonyára ők sem tudták annak okát adni, mint ahogy tudós sógor-kám sem.

Ezzel függőben maradt a piarista tanár fölvetett kérdése a szopós kiseded ily ősi nevei felett: *sziv, lélek*, és megszegyenülve nyelvtudománya gyarlósága miatt, hazatérve elővette a *ked* és *kend tájszók történetét* s újabb komoly tanulmányozás után ezen régi, ma már a nyelvtudósok előtt is ismeretlen nyelv-szabályokra akadt: A nyelvben minden szó többfélélt jelent: első rendben jelent igét és annak alanyát, vagyis igenevét, másodrendben jelent egy ismert eredeti dolgot, tárgyat, de az ehhez hasonló más dolgot is. Ám mivel ily nyelvtani szabályok az európai nyelvtanokban nem fordulnak elő, de igenis a szittya magyar nyelvtanban e szabályok érvényesek; tehát csakis a keleti eredetű magyar nyelvtanban, az őszittya nyelvben szereplő szabályok lehetnek azok, melyek alapján minden magyar szó, tehát a *sziv* és *lélek* szók is, kétféle jelentésűek lehetnek.

A *sziv* szó tudósainknál manapság azon bámulatos szerkezetű, ökölnagyságu hustömeget, izmot jelenti a mellüregben, a tüdő alatt,

mely míg az ember él, örökre le-föl mozog. Ezen természetesen mozgó, szökő s lökő saját-sága alapján nevezék a latin tudósok *mobile perpetuum* szervnek, mely magyarul ezt jelenti: *örökmozgó*, melyhez hasonlót régi idők óta fáradoztak a tudósok élettelen anyagokból össze-szerkeszteni, de e fáradozás napjainkig meddő maradt. A szívben, mint tudva van, jobbról és balról két üreg, népies néven kamara szemlél-hető. A jobboldali szívkamrába a testből számtalan erecskék nyulnak be, melyek a testben már használhatlan vér- és nyálanyagot vezetik be. Ezen erek latin neve *vena*, magyarul viszér. A baloldali szívkamrába pedig a szájon át a gyomorba jutott s itt lágy anyaggá átváltozott, innen pedig mint már élő vérfolyadék, röviden élővér ömlik be, honnan aztán a belőle lenyuló vastag éren — magyar néven — ütéren, latin néven *arteria*, számtalan erecskékre oszolva, a testbe az elhasznált vér- és nyálfolyadék helyett új, fris, meleg, piros vér árad szét az egész testbe, mely azt *hőségével* megmelegíti. Ily csodás ténykedésű élő testi szert, ma már szerve-zetet jelent a *szív* szittyá sző, melynek többi bejelentését is csak szittyá nyelvtan alapján állapíthatni meg. Tudva van, hogy a *szív* ősz magyar, vagyis szittyá szó, s továbbá minden szó, tehát a szív szó is kettős jelentésű: *eredeti*

és *hasonlósági*, melynek eredeti jelentését a benne szereplő *gyökelemek* jelentése alapján állapíthatni meg; e gyökelemek pedig az *sz* mássalhangzó s az *i* és *v* gyökszó. Az *sz* mássalhangzó a szittyá nyelvben a test főtápanyagát, az éltető, friss, tiszta léget jelenté, az *i* önhangzó a léghen termő vizet, a *v* mássalhangzó pedig a friss vízben feloldott anyai édes tápot — az emlőben összegyülemlő tejet jelenti. Ezeket ismerve, a *sziv* ősszittyá szó a benne felismert hangok jelentései alapján ezt jelenti elsőrendben: *lég* és anyai tej, minő az emberi kisednek első tápja, kit az említett táp beszívása, beszopása alapján helyesen nevez a szoptató anya *sziv* néven a magyarok ősei — a szittyák nyelvén, de ma már *szopós kised* néven szerepel a magyar anyáknál.

Megismervén a *sziv* szónak eredeti — szittyá nevét, folytatom a vele azonos jelentésben használt *lélek* szittyá szónak eredeti jelentését a benne gyökelemzés alapján felismert *lé—lek* gyökök eredeti jelentéseiből. Nos a *lé* kun kiejtéssel *le*, melyből a *leves* szó származott, vízben feloldott s megmelegített ételt, eledelet jelent, érthetőbben főzött leves-ételt, s ugyanezt jelenté a *le* a szittyá magyaroknál is. A vele kapcsolatos *lek* kun tájszó azt jelenti, a mit irói nyelven a *lök* cselekvő ige, mely

szegediesen *lök* alakban van használatban. Ismervén a lélek szóban szereplő gyökök jelentéseit, ezek alapján az egész lélek szó első rendben ezt jelenti: *lélökő* emberi személy, ki a száján át befogadott s belőle gyomrában éldelhetővé vált tápanyagot szive balkamrájából üterén át egész testébe *el-kilöki*. Ily emberi lény az emberi kised is, ki az anya emlőjéből kis böndőjébe fogadott édes tejet szive balkamrájából egész testébe *szét* el-kilöki. Ez a lélek szittyá szó hasonlósági jelentése.

Ezekből már érthetjük, miért nevezi az anya szopós kisedét sziv és lélek szókkal.

Ezekben iparkodtam a szopós kised ily ősi neveit, mint anyai neveit jelentéseikben megvilágítani azon származékaikkal együtt, melyek azokból származtak, minők a kis sziv, kis szivem, kis lélek, kis lelkem, továbbá a szives, szivesség, lelkes, lelkesség, *lelkesül* kifejezések. Ezek pedig a magyar népnél tárgyi fogalmakat fejeznek ki, míg a latin nyelvben jártas mai nyelvészek az *animus*, *spiritus* latin fogalmak által érzett *elvont* (abstract) fogalmak jelzésére is használják, de ily elvont jelentéseket a magyar nép anyái már a latinul értő magyar tudósoktól tanulták el, s így ily fogalmak nem is nevezhetők eredeti magyar fogalmi kifejezéseknek.

Néhai Dugonics András szegedi születésű piarista, mint a latin nyelvben is kitűnően jártas magyar tudós, ismervén a *sziv* és *lélek* eredeti és latin felfogásra valló jelentéseit, igen természetes, ha ily kétféle jelentésben is használta a *sziv* és *lélek* szókat, és szépirodalmi művében is ily kettős jelentésben szerepelnek a *sziv* és *lélek* ősz szittya szók is. És mivel ő mint keresztény magyar tudós a jelzett szittya szókat népies jelentéseikben is kitűnően használta, ez alapon nevezék őt *népies alföldi magyar írónak*.

Ezekben adóztam Dugonics Andrásnak, mint népies alföldi magyar írónak 1898-iki névnapja emlékezetére, kapcsában a szopós kisdednek anyai nevei jelentései megfejtésével, miről a mai magyar nyelvtudósoknál említés sem fordul elő azon egyszerű okból, mert a *sziv* és *lélek* szittya szók eredeti jelentései manapság már csak a *magyar nép anyáinál* vannak használatban. És mivel e szók ilyen jelentéseinek okát a magyar anyák adni nem képesek, a mai nyelvtudósok pedig nem ismerik; ezért vala szükség azok jelentéseit azon alapon megfejtenem, a melyen a *ked* és *kend* tájszók többféle jelentéseit megfejtenem sikerült. Ez pedig a magyar szók többféle jelentései törvényei alapján vala lehetséges, melynek görög

neve *logika*, ősi magyar néven pedig *szófia* néven szerepel, és mai ismertebb néven *szótan* nevet viselhet, de szorosán véve mai néven *hangtan*-nak nevezhető, mivel a szittya nyelvben a beszédbeli hangok is birtak eredeti jelentéssel, minők a nyugati népek nyelveiben teljesen ismeretlenek. Mivel pedig a beszédbeli hangok jelentései ismeretlennek a latin nyelvre támaszkodó magyar nyelvészeknél is, ez az oka, hogy eddigelő teljes tudományos magyar nyelv-tant megírni a magyar nyelvészeknek lehetetlen vala, habár az ismeretes angol *phonetika* (hangtan) alapján újabb időkben kísérleteket tettek is egyes nyelvészeink a hangtan törvényei megállapítására. E kísérlet meddőségét igazolja a *Tüzetes magyar nyelvtan* cím újabb magyar nyelvtan.

A magyarok istene.

Jókai Mór említett felolvasásában a többi közt végezetül megemlékezett a *magyarok istenéről* is, e kifejezés kapcsán, — *ahogy mi nevezzük.* — Kit értett a *magyarok istene* alatt, nem fejtegeti a fölolvadó, csak azt mondja róla, hogy *Etele* négy fia után a magyarok istene e versengő testvérek megsemmisülése után, helyettük egy *ötödiket* adott, akit már e haza földje csókolt meg születésekor s választott számára rokonvérből való társat.

Jókainak e felfogása a magyarok istenéről nagyon emlékeztet a zsidó népnél az első emberpár jámbor fiának, Abelnek gyászos elvesztésére, kiket a jehova egy harmadik fiunak, — Szetnek — megajándékozásával vigasztalt meg, ki jámborságával hasonlított Abelhez; míg az elsőszülött fiuk, Kain testvérgyilkossági büneért az erdőben bolyongva, emberi kéz fegyvere által vészett el.

Jókai nem tartotta szükségesnek a magyarok istene kilétét megfejteni, kit a magyar nép

maiglan is e szavakkal emleget: *Él még a magyarok istene, megemlegeted még a magyarok istenét.* Ily kifejezéseket azonban csak akkor szokott hangoztatni, midőn ellenségétől nagy veszedelem érvén őt, azok által vigasztalja magát, remélve a magyarok istenétől, vést okozott ellensége igazságos megbüntetését. E felfogás már a keresztény magyar néptől származik, mint aki hisz az emberi népeket s így a magyar népet is, oltalmazó igazságos ítéletben.

Az *isten* szónak ismert jelzője *magyarok* azonban azt engedi sejtenuünk, hogy a magyar nép a kereszténység fölvétele előtt is használta ezen jelzöt, s így ezzel a magyar nép régente egy oly istenben hitt. ki az emberi népek közös istenétől különbözött, mint ahogy a zsidó nép is a *jehova* alatt a többi népek istenétől különbözö, — sajátlagos istent értett, és maig is ért alatta. Ezek érintése után érdemesnek tartottam mind a *magyar*, mind az *isten* szittyá szóknak nem mai ismert, hanem *eredeti jelentéseit* szittyá nyelvtani, mai görög néven *logikai* alapon megállapítani s a róluk ma is uralgó homályos véleményeket eloszlatni.

Az *isten* szó alatt a magyar tudósok s a nép is hasonlósági alapon e fogalmat értik: *mindenek teremője*, ám logikai alapon az isten

szó azt jelenti, amit a benne szereplő *is* és *ten* szittyá gyökök együttesen jelentenek. Nos az *is* szittyá gyök ma már csak *isa* jelentésben maradt életben a keresztény magyar népnél és tudósainál, de jelentésének ismerete nélkül a halotti beszéd e mondatában: *isa por és hamu vagyunk*. Az *isa* szó alatt Révai és nyelvész utódai ezt értik: *csak*, ám az *isa* szittyá szó ezt jelenté hasonlósági alakban: *égben termő*, eredő *égi víz*, mai néven *eső víz*, röviden *eső*. Ezt tudva az említett halotti beszédbeli mondat ezt jelenti: *víz, por és hamu vagyunk*, mert az emberi test ily elemekből áll, vagy érthetőbben: *víz, földi por és hamu*,*) mikből az emberi test alakul. Ezt jelenti az ember teremtésére vonatkozó ezen szentirási kifejezés is: *Teremté Isten az embert sárból* (vagyis vizes agyagból, helyesebben *vizes földből*). Ezekből már érthető a halotti beszédnek idézett mondatában szereplő *isa* szó, melynek szittyá gyöke *is*. Hátra van még a *ten* szittyá szó mai és eredeti jelentéseinek megállapítása szittyá nyelvtan alapon, minek görögül *logika* a neve.

A *ten* szó a tesz ige határozatlan módjában van ni raggal ellátva: *tenni*, valamint az óhajtómód ezen alakjában *tenne* is. Ám a görög

*) *Hamu* szó alatt értjük a szerves testeknek, minő első rendben az *emberi test*, elégetés után hátramaradt eléghetlen részét.

nyelvben egész alakban szerepel a hasonló jelentésű *tithemi* ige részesülőjében a semleges nemben, mi magyarul ezt jelenti: *tevő, csináló* lény. Ezek megértése után a már ismert jelentésű *is* szittyagyöökkel kapcsolatban az *isten* szittyaszó ezt jelenti: *viz tevő, viz csináló* láthatlan égi, légbeli lény, valóság. Mig a mai keresztény magyar nép az isten szó alatt a *mindenek teremtőjét* érti és nem egyedül a vizet teremtő égbeli láthatlan lényt, mit az *isten* szittyaszó szorosán kifejezett a szittyaszó magyar népnél.

Azt hiszem, érdemes volt a *magyarok istene*, ma már ismeretlen szittyaszók jelentését a magyar nyelvészekkel e tanulmány zárszakában megismertetni, amiért Jókai akadémiai nyelvtudósunk sem fog talán rám neheztelni, hogy bátor voltam, mint igénytelen szegedi nyelvbuvár, felolvasásának egyes részleteit tudományos alapon bírálat alá venni.

A 52055